

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

man overhovedet gik til Udsendelse af Vaccinen saa tidligt, som man gjorde, for man havde jo, som jeg allerede har nævnt, i Begyndelsen ikke den lange Erfaring, som man maaske burde have haft.

Men hvis man nu ser paa Resultatet, ser paa de Mængder af Besætninger, der er blevet vaccineret, og den lille Procentdel, hvor Vaccineringen ikke er lykkedes fuldt ud, saa synes jeg, man maa sige, at det er uhyre store Fordele, man har haft af Vaccineringen, og at det i Forhold til disse er meget ringe Uheld, der kan nævnes. Naar det ærede Medlem derfor slutter med, at der er en Utryghed over for Vaccinefremstillingen og Vaccinesalget, som burde fjernes, vil jeg sige, at det er det ærede Medlem og andre, der fremsætter lignende Udtalelser, som fremkalder Utrygheden, det er ikke det Arbejde, der foregaar derude paa Lindholm eller Seruminstituttet; det ærede Medlem kan sikkert ikke komme med det fjerneste Bevis for, at hans Angreb er berettigede.

Det ærede Medlem udtalte dernæst en Beklagelse over den Fordeling af Vaccinen, der foregaar fra Veterinærdirektoratets Side til de Landmænd, som fik Vaccine til deres Besætninger. Men var det ikke rigtigere, om det ærede Medlem meddelte mig saadanne Klager, saa at jeg kunde undersøge, om de var berettigede? Det er en let Sag at staa op og fremsætte en saadan Klage i Almindelighed, men det skaber jo netop Utryghed over for Veterinærdirektoratet, som gør sit yderste for at bekæmpe Sygdom med de Midler, som nu er til Raadighed. Hvis det ærede Medlem mener, at der ved denne Fordeling — som efter Veterinærdirektoratets Skøn er rigtig — er noget at klage over, saa kom med de enkelte Tilfælde og paavis, at det er urigtigt, saa skal Forholdet blive undersøgt. Har det ærede Medlem saa Ret, maa Veterinærdirektoratet naturligvis tage Hensyn hertil og foretage en anden Fordeling efter rigtigere Retningslinier end dem, man nu bruger.

Det ærede Medlem vilde dernæst mene, at det rigtigste vilde være, at Staten betalte Vaccineringen, og at Staten gennem Veterinærdirektoratet bestemte, hvor der skulde gribes ind og i hvilket Omfang o. s. v. Maa jeg for det første sige, at det hjælper jo ikke det fjerneste paa den Vanskelighed, vi er i nu; den Situation, der er opstaaet paa Grund af Mangel paa Vaccine, vilde ikke være bedre, hvis der havde været gennemført Tvangsvaccinering i Stedet for frivillig Vaccinering, for det, det ærede Medlem foreslaar, er jo ikke alene, at Staten skal

betale det hele. Det mener jeg nu er forkert; jeg tror, at naar Landmændene selv betaler noget, vil Fordelingen blive bedre og rigtigere og retfærdigere, end dersom Staten betaler det hele, for i det sidste Tilfælde vil alle naturligvis øjeblikkelig kræve Vaccine.

Og saa siger det ærede Medlem, at Veterinærdirektoratet maa skønne over, hvor der skal vaccineres. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem lægger endnu mere Magt og Ansvar i Veterinærdirektoratets Haand, end det har i Øjeblikket. Og dernæst maa det ærede Medlem ogsaa gøre sig klart, at det kan man ikke gennemføre uden en Lovbestemmelse, der giver Ret til Tvangsvaccineringen, og saa vil det sikkert gaa saadan, at der, hvor man vaccinerer, bliver man maaske tilfreds med det, hvis det lykkes — det maa man gaa ud fra, det gør —, men der, hvor man ikke faar Vaccinen, og hvor Mund- og Klovesygen maaske springer hen og fremkalder nye Tilfælde — for det er nemlig det farlige ved denne Sygdom, at den optræder ikke alene omkring de Tilfælde, hvor den først er brudt ud, men den kan springe meget langt, hvad ingen kan sikre sig imod —, vil Landmændene naturligvis sige: Ja, men vi burde have vaccineret for længe siden.

Derfor tror jeg, der skal en hel Del til, før man gaar bort fra det System, vi har indført: at det er frivilligt, Staten betaler Halvdelen og Landmændene Halvdelen — og over til en Tvangsvaccinering. Hertil kommer ogsaa, at da jeg i Fjor kom med mit Forslag over for Finansudvalget, var der, saa vidt jeg husker, ikke en eneste, der gik ind for det modsatte Standpunkt. Saa indtil man indtager et andet Standpunkt — det er første Gang, jeg er blevet præsenteret for det her i Rigsdagen —, synes jeg da i alt Fald ikke, at man skal bebrejde mig, at jeg har gennemført den Ordning, som man fra alle Sider var enig om i Fjor. Men uanset om man vil holde paa Tvangsvaccinering eller frivillig Vaccinering, er det givet, at Mangelen paa Vaccine i Øjeblikket ikke vil være afhjulpet ved, at man gaar over til Tvangsvaccinering, maaske endog tværtimod; saa vilde Kravene om Vaccinering sikkert have været endnu større, end de er i Øjeblikket.

Jeg skal slutte disse Udtalelser til den ærede Forespørger med at sige, at det er helt forkert, naar det ærede Medlem siger, at min Redegørelse var en Undskyldning for det, der er foregaaet. Det var ingen Undskyldning, det var en fuldkommen saglig Redegørelse fra det Udvalg, som har haft med Arbejdet at gøre, og fra Veterinærdis-